

॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ सर्पसप्तकारणं वक्तुमाह तत इत्यादिना ततो वासुकेराश्वासनानंतरं अपरस्मिन्पश्चाद्भूते कस्मिंश्चित्काले अमंगलत्वान्नामाप्यवाप्यंकलेस्तदादौ इत्यर्थः ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥
॥ १३ ॥ १४ ॥ पूर्वरूपमिति परिक्षितः तूर्णस्वर्गगतिं प्रति तत्तृणस्यादर्शनं पूर्वरूपं कारणं सः राजा अगात्प्राप्तवान् तत एव हि मूढो राजा विप्रावमाननां शापमूलभूतां कृतवानित्यर्थः ॥ १५ ॥ १६ ॥ प्रचारेषु

शौनक उवाच उक्तं नाम यथा पूर्वं सर्वं तच्छ्रुतवानहं ॥ यथा तु जातो ह्यास्तीक एतदिच्छामिवेदितुं ॥ तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य सूतः प्रोवाच शास्त्रतः ॥ ६ ॥ सौ
तिरुवाच संदिश्य पन्नगान्सर्वान्वासुकिः सुसमाहितः ॥ स्वसारमुद्यम्य तदा जरत्कारु मृषिं प्रति ॥ ७ ॥ अथ कालस्य महतः समुनिः संशितव्रतः ॥ ८ ॥ तप
स्य भिरतो धीमान्सदारान्नाभ्यकांक्षत ॥ ९ ॥ स तूर्ध्वरेतास्तपसि प्रसक्तः स्वाध्यायवान्बीतभयः कृतात्मा ॥ चचार सर्वा पृथिवीं महात्मानचापि दारान्मनसाध्य
कांक्षत ॥ १० ॥ ततो परस्मिन्संप्राप्ते काले कस्मिंश्चिदेव तु ॥ परिक्षिन्ना मराजा सीद्रह्मन्कौरववंशजः ॥ ११ ॥ यथा पांडुर्महाबाहुर्धनुर्धरवरोयुधि ॥ बभूव मृ
गया शीलः पुरास्यप्रपितामहः ॥ १२ ॥ मृगान्विध्यन्वराहांश्च तरक्षून्महिषांस्तथा ॥ अन्यांश्च विविधान्वन्यांश्च चार पृथिवीपतिः ॥ १३ ॥ सकदाचिन्मृगं विध्वा
बाणेनानतपर्वणा ॥ पृष्ठतो धनुरादाय ससारगहने वने ॥ १४ ॥ यथैव भगवान् रुद्रो विध्वा यज्ञमृगं दिवि ॥ अन्वगच्छद्भनुष्पाणिः पर्यन्वेष्टुमितस्ततः ॥ १५ ॥
नहितेन मृगो विद्धो जीवन् गच्छति वै वने ॥ पूर्वरूपं तु तत्तूर्णं सोऽगात्स्वर्गगतिं प्रति ॥ १६ ॥ परिक्षितो नरेन्द्रस्य विद्धो यन्नष्टवान्मृगः ॥ दूरं चापहतस्तेन मृगेण
समहीपतिः ॥ १७ ॥ परिश्रान्तः पिपासार्त आससाद मुनिं वने ॥ गवां प्रचारेष्वासीनं वत्सानां मुखनिःसृतं ॥ १८ ॥ भूयिष्ठमुपयुं जानं फेनमापि बतां पयः ॥ त
मभिद्रुत्य वेगेन सराजा संशितव्रतं ॥ १९ ॥ अपृच्छद्भनुरुद्यम्य तं मुनिं क्षुच्छ्रमान्वितः ॥ भो भो ब्रह्मन् न हं राजा परीक्षिदभिमन्युजः ॥ २० ॥ मया विद्धो मृगो नष्टः
कच्चित्तदृष्टवानसि ॥ समुनिस्तंतु नो वाच किंचिन्मौनव्रते स्थितः ॥ २१ ॥ तस्य स्कंधे मृतं सर्पं क्रुद्धो राजा समासजत् ॥ समुत्क्षिप्य धनुष्कोट्या सचैनं समुपैक्षत्
॥ २२ ॥ न स किंचिदुवाचैनं शुभं वायदिवाऽशुभं ॥ सराजा क्रोधमुत्सृज्य व्यथितस्तं तथागतं ॥ दृष्ट्वा जगाम नगरमृषिस्त्वासीत्तथैव सः ॥ २३ ॥

गोष्ठेषु ॥ १४ ॥ उपयुं जानं भक्षयंतं ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ समासजत् आरोपयामास धनुष्कोट्या धनुष्पातेन ॥ १८ ॥ सराजेति तं तथागतं दृष्ट्वा माधिदृष्ट्वा क्रोधमुत्सृज्य व्यथितः स नृजगाम नगरं व्यथि
तेनापि सर्पापसारणं कृतं दीर्घदोहित्वाक्षत्रस्य किंचिन्क्रोधो नुवर्तत एवेति ज्ञेयं तथोक्तं पौष्येण क्षत्रियस्य वाक्सूततात्त्वयंती क्षमधारमिति ॥ २२ ॥